BLACK HOLE

Dan Merişca

Cenaclul „Quasar” Iaşi

O povestire ce pleacă de la o idee
de Sorin Simion

Închis în nava mea cu învelişul scorojit de noaptea de foc, ca o picătura de proto-plasmă ascunsă într-o carcasă indestructibilă, ca un melc orbecăind în singurătatea spirală a cochiliei sale, mereu mai obosit, trăind într-un timp încremenit, pentru care nu există măsură şi nu există nume, aştept. Privirea mea scormoneşte neîncetat, fără odihnă, tenebrele pe care prora vasului spaţial le despică în goana sa, şi care se închid cu zgomot sec, ca fălcile unui monstru, în ur- mă-i; cîndva, într-o bună zi, voi zări răsărind, împăienjenindu-mi ochii, orbindu-mă, scăldînd într-o ceaţă de sclipiri suprafeţele metalice ale imensei nave, revărsîndu-se prin gurile lacome ale hublourilor încercănate de zgîrieturile prafului cosmic, geana de lumină ce reprezintă orizontul acelui *dincolo* intangibil şi inimaginabil.

Cînd am plecat, eram doar un tînăr cu părul bălai şi cu ochii plini de speranţe nebuneşti; acum, ochii îmi sînt înceţoşaţi, pielea zbîrcită, iar părul alb. Sînt din ce în ce mai convins că această navă labirintică, pe ale cărei culoare pustii rătăcesc fără ţintă, este ea însăşi un fir de praf rătăcind într-un labirint n-dimensional. Iar eu nu sînt, la rîndu-mi, decît un labirint găunos, o coajă, o formă din care se scurge îndet, picătură după picătură, viaţa, şi prin

care gîndurile rătăcesc împleticindu-se. Sînt bătrîn, sînt atît de bătrîn, încît pentru mine mişcarea şi-a pierdut pentru totdeauna înţelesul, mai bătrîn decît orice altă colonie de celule care a trăit vreodată sub chip de om şi care, printr-un salt de neînţeles, acelaşi pe care l-au făcut atîtea şi atîtea altele înaintea ei, a început deodată să viseze şi să-şi spună singură, cu încăpăţînare, în mod stupid şi sublim, *eu.*

De o veşnicie gonesc de-a lungul acestui coridor curbat în sine însuşi într-o spirală care se strînge la nesfîrşit. Dar ştiu: la capătul său se deschide, luminîndu-mi calea, aşteptîndu-mă, sorbindu-mă peste spaţii şi timpuri, o altă lume, un alt continuum, un univers paralel... El este acela care a proiectat această prelungire pulsatorie, întîlnind astfel, prin jocul întîmplării, lumea mea, universul de dincolo, căruia îi soarbe flămînd stelele.

De o veşnicie urc prin acest horn înnodat între braţele în continuă şi leneşă şi spasmodică mişcare ale fără de număr şi fără de capăt luminilor Cosmosului. Dar tot mai adesea, tot mai mult, mi se întîmplă să gîndesc temător, nesigur, înspăimîntat, ameţit, îngrozit, extaziat, că s-ar putea să existe nu unul singur, ci fără de număr capete, braţe de plasmă legînd între ele, printr-o reţea împletită strîns, imensele monade suprapuse şi sincrone ale universului. Miriade de punţi convulsionîndu-se, miriade de interstiţii întunecate care unesc lumile, cariind neobosit, în toate sensurile, miezul de neconceput al hiperspaţiului.

De o veşnicie cobor în acest puţ cu pereţii striaţi de gheara întunericului, dar, în tăcerea cabinei de comandă, aşteptînd nemişcat, înţeleg uneori că s-ar putea ca ţinta călătoriei mele să nu existe, să nu fi existat niciodată şi nici măcar să nu aibă umbra unei şanse de a se naşte cîndva, iar tunelul să se prăvălească doar în sine, la nesfîrşit, mereu, în Haos, pînă în clipa cea dintîi a marii explozii şi, mai departe, în miezul ei orbitor, la infinit.

Şi încep să mă tem că, la capătul de *dincolo* al căutărilor mele, voi găsi doar o poartă pe care un copil cu părul bălai şi cu ochii plini de speranţe nebuneşti, sigur pe comenzile navei sale şi încrezător în gîndu-i de pierzanie, tocmai intră în pîlnia fără de capăt, ale cărei nenumărate guri nesătule aleargă la nesfîrşit după tot atîtea lumi splendide şi virtuale, pe care n-are să le ajungă din urmă niciodată. Niciunde, Nicicînd.